

Els “grans somnis” de Francesc per a l'Amazònia

Dc, 12/02/2020 per Catalunya Religió

(*Andrea Torielli -[Vatican News](#)*) “El somni és un lloc privilegiat per buscar la veritat. I fins i tot Déu tantes vegades ha triat parlar en somnis”. Aquestes paraules pronunciades per Francesc el desembre de 2018 en una homilia a la missa de Santa Marta referint-se a sant Josep, un home silenciós i concret, ens ajuden a entendre la mirada del Papa sobre l'Amazònia a través de l'[exhortació postsinodal](#). És un text escrit com una carta d'amor, on abunden les cites de poetes, ajudant el lector a posar-se en contacte amb la meravellosa bellesa d'aquesta regió, però també amb els seus drames quotidians. Per què el bisbe de Roma va voler donar un valor universal a un sínode limitat a una regió específica? Per què ens preocupa l'Amazònia i la seva sort?

Recorrent les pàgines de l'exhortació sorgeix la resposta. En primer lloc, perquè tot està connectat: l'equilibri del nostre planeta també depèn de l'estat de salut de l'Amazònia. I de la mateixa manera que la cura de les persones i dels ecosistemes no poden separar-se, tampoc no han de deixar-nos indiferents ni la destrucció de la riquesa humana i cultural dels pobles indígenes ni la devastació i les polítiques extractives que destrueixen els boscos. Però hi ha un altre element que fa que l'Amazònia sigui universal. En certa manera, les dinàmiques que s'hi manifesten anticipen desafiaments ja propers a nosaltres: els efectes d'una economia globalitzada i d'un sistema financer cada vegada menys sostenible en la vida dels éssers humans i el medi ambient; la convivència entre pobles i cultures profundament diverses; les migracions; la necessitat de protegir la creació, que corre el risc de resultar irremeiablement ferida.

L'“Estimada Amazònia”, protagonista de la carta d'amor de Francesc, representa sobretot un desafiament per a l'Església, cridada a trobar nous camins per evangelitzar, anunciant el cor del missatge cristià, aquest *kerygma* que fa present el Déu de la misericòrdia que tant va estimar el món que va sacrificar el seu Fill a la creu. L'home, a l'Amazònia, no és la malaltia que cal combatre per curar el medi ambient. Els pobles originaris de l'Amazònia han de ser preservats amb les seves

cultures i tradicions. Però ells també tenen dret a un testimoni evangèlic. No han de ser exclosos de la missió, de l'acció pastoral d'una Església ben representada pels rostres cremats pel sol de molts vells missioners, capaços de navegar en canoa durant dies i dies només per reunir-se amb petits grups de persones i portar-los la carícia de Déu juntament amb el consol regenerador dels seus sagraments.

Amb la seva exhortació, el papa Francesc dona testimoni d'una mirada que va més enllà de les diatribes dialèctiques que van acabar presentant el Sínode gairebé com un referèndum sobre la possibilitat d'ordenar els homes casats com a sacerdots. És una qüestió que ha estat discutida durant molt de temps i pot ser-ho tot en el futur, perquè “la perfecta i perpètua continència” no és “certament exigida per la naturalesa mateixa del sacerdoci”, com va declarar el Concili Ecumènic Vaticà II. Una pregunta a la qual el successor de Pere, després d'haver pregat i meditat, ha decidit respondre no preveient canvis o noves possibilitats d'excepcions a les ja previstes per la disciplina eclesiàstica vigent, sinó demanant tornar a començar des de l'essencial. I fer-ho des d'una fe viscuda i encarnada, d'un renovat impuls missioner fruit de la gràcia, és a dir, de deixar espai a l'acció de Déu, i no des de les estratègies de màrqueting o tècniques de comunicació dels *influencers* religiosos.

“[Estimada Amazònia](#)” convida a una resposta “específica i valenta” per repensar l'organització i els ministeris eclesials. Crida a tota l'Església Catòlica a la responsabilitat, perquè posa les ferides d'aquests pobles i les molèsties d'aquelles comunitats impossibilitades de celebrar l'Eucaristia dominical, i respongui a elles generosament enviant-ji nous missioners, valorant tots els carismes i centrant-se més en els nous serveis i ministeris no ordenats, confiats de forma estable i reconeguda als laics i a les dones. Precisament citant la insubstituïble contribució d'aquestes últimes, Francesc recorda que a l'Amazònia la fe es va transmetre i es va mantenir viva gràcies a la presència de dones “fortes i generoses” sense “que cap sacerdot passés per allà”.